

[Elmqvist.]

har vænnet sig til det Gode, som givet er forbundet med, at man kan kige bag Kulisserne, kan faa Fingerpeg i Retning af, om der maaske er Basis for at faa en Afgørelse ændret ved Appel, faa Fingerpeg i Retning af, om der maaske var kommet til at foreligge et andet Resultat, hvis de og de Forhold havde været belyst paa en anden Maade, alt tjenende til ikke at slaa sig til Ro med en Afgørelse, men derimod til at prøve en lignende Sag, saa snart Lejlighed foreligger, og denne Ret, føjede han til, kan man ikke tænke sig at afgive, selv om man ikke er blind for, at denne Ret har disse Skavanker, og ikke er blind for, at Domme, der fremtræder som en Enhed, maa have større Virkning som Retspræjudikater og som endelige Afgørelser i en Sag.

Ogsaa med adskillige andre, baade svenske og norske Jurister drøftede jeg Spørgsmaalet. Mange var begejstrede Tilhængere af offentlig Votering, det vil jeg ikke nægte, men ud af mange af disse Samtaler fik jeg det samme Indtryk af deres Syn paa den offentlige Voterings Fordele og Mangler, som den paagældende norske Jurist gav Udtryk for, saaledes som jeg har refereret det: man har nu en Gang den offentlige Votering, man har vænnet sig til den og kan trods de Mangler, som forskellige indrømmede der var ved den, ikke tænke sig at forlade den og opgive de Goder, som den jo ganske givet — det vil jeg heller ikke benægte — kan indeholde. Jeg tror, at dette er en nøgtern Vurdering af adskillige Juristers Syn baade i Sverige og Norge af offentlig Votering.

Men Spørgsmaalet bliver da for os, om de Ulemper, som gennem disse Juristers Udtalelser knytter sig til offentlig Votering, Ulemper, som er ganske de samme, som vi har peget paa og fremhævet, og som Højesteret og mange andre i vort Land har fremhævet, ikke er saa store, at de mange Fordele, som der er ved hemmelig Votering ved Højesteret, kan faa os til og bør faa os til at holde fast paa den Ordning, som vi nu en Gang har her i Landet. Fra mit Partis Side kan Svaret ikke blive andet end et ubetinget Ja herpaa, og jeg tror, at vi i dette Ja i Virkeligheden har et stort Flertal af Befolkningen bag os.

Jeg skal endnu tilføje følgende Bemærkninger. Den højtærede Justitsminister nedsatte jo i Foraaret et Udvalg, der skulde rejse til Norge og Sverige for at studere offentlig Votering i disse Lande. Til dette Udvalg valgte den højtærede Justitsminister — jeg gaar ud fra efter nøje Overvej-

elser — Ordføreren for det radikale Parti og Ordføreren for det konservative Folkeparti her i Folketinget, som begge har den i den højtærede Justitsministers Øjne selvfølgelig glimrende Egenskab at være ubetingede Tilhængere af offentlig Votering. Endvidere valgte den højtærede Justitsminister Ordføreren for mit Parti i Landstinget, den tidligere Justitsminister, hvad jeg selvfølgelig finder ganske naturligt og rimeligt, men en Mand, der ogsaa har denne i Justitsministerens Øjne udmærkede Egenskab at være Tilhænger af offentlig Votering i Princippet, selv om Hr. Rytter ikke vil gaa med til offentlig Votering, saa længe Højesteret er imod den. Og endelig valgte den højtærede Justitsminister Landstingsmand Godskesen. Hvorledes dennes Stilling er, ved jeg ikke, men for de øvrige tres Vedkommende er det i hvert Fald ganske givet, at den højtærede Justitsminister her var saa heldig at træffe Medlemmer, der alle var stemt for og Tilhængere af offentlig Votering.

Derimod fandt den højtærede Justitsminister ikke Anledning til at vælge nogen af Partiet Venstres Jurister i Folketinget, skønt Justitsministeren vidste, at alle disse tre Jurister var afgjorte Modstandere af offentlig Votering og her talte paa deres Partis Vegne.

Jeg skal om dette kun bemærke, at jeg synes, det var Synd, stor Synd, baade for den højtærede Justitsminister og for Venstres Jurister her i Tinget, at ingen af disse kunde finde Naade for Justitsministerens Øjne til at komme med paa denne sikkert udmærkede Studierejse. Jeg synes, det var Synd, for var der nogen, der havde Omvendelse behov, var der nogen, der trængte til en saadan Rejse, saa var det jo dog vore i denne Relation ganske sorte Sjæle, derimod ikke de Herrer, som i Forvejen var overbeviste om den offentlige Voterings Velsignelser. Tænk, hvilken Triumf for den højtærede Justitsminister, hvis en af os, der er bestemte Modstandere af offentlig Votering, var kommet hjem og havde sagt: Jeg er blevet ganske omvendt, nu har jeg set offentlig Votering i Norge og Sverige, nu er jeg en absolut Tilhænger deraf. Jeg synes, at den højtærede Justitsminister skulde have undt sig selv den mulige Glæde; men denne Glæde vilde den højtærede Justitsminister altsaa ikke udsætte sig for, og vi maatte altsaa blive hjemme.

For det Tilfælde, at nogle af de ærede Medlemmer, der er til Stede her i Salen, skulde være saa onde — vi Mennesker er jo ikke altid saa gode, som vi burde være —